

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XLVIII. Nominatur Prouinciæ Toletanæ Præpositus Prouincialis, ad quam se singulari modo præparat, variaque sensa experitur

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

dant; & agant secum tanquam stulti & ignari, vt
euant perfectè sapientes in scientia spiritus,
quæ dat esse vitam & robur Scholasticæ. Quod si
vel vnum annum cum diligentia ponant in hac
spiritus facultate: hic sufficiet, ad reddendos i-
psos contentos, & ad proficiendum in tota vita;
& vt ipsorum labores erga proximos splendorem
suum habeant, & utiles fructus proferant, ad ma-
iorem Dei gloriam, suæque Religionis & Eccle-
siae totius honorem.

CAPUT XLVIII.

*NOMINATVR PROVINIAE
Toletanae Praepositus Prouincialis, ad quā
se per exercitia preparat; in quibus in-
gentia percipit sensa de Paupertate,
contemptibus, ac Doloribus
Christi Domini.*

VM Patri Nostro Generali in-
notuisset, quæ exactè & utiliter
P. Balthassar Aragoniam
Prouinciam visitasset, nec suc-
cederet profectio eius, vt esset
Prouincialis Peruanus, consti-
tuit eū Anno 8o. Prouincialē To-
letanæ Prouinciæ, vt omnes Hispaniæ Prouinciæ
talis viri doctrina & spiritu fruerentur. Ostendit
autem P. Generalis quanti illum faceret, cum ijs,
qui ea de re cum ipso agebant, annueras, dixit do-
vobis optimum quod habeo, pro vestra Prouin-
cia, cum P. Balthassarem vobis assigno. Hoc nun-
cio accepto in quadragésima, statim se recepit

Nn

per

per aliquot septimanas ad spiritualia Exercitia facienda, ut diutius in oratione recollecta hæret, & à Deo impetraret id, quo indigebat ad tale onus ferendum, quod omnibus præcedentibus grauius iudicabat. Et quasi præuideret, quadragesimam illam fore sibi vltimam, & ipsum annum etiam vltimum vitæ suæ, & munus sibi iniunctum, extremum esse suorum laborum; ita cùm maiori, quam vñquam antea ferore ad id se præparabat, exercens se, pro ut tempus illud exigeret, in contemplandis sacræ passionis mysterijs, vt in corde suo viuam Iesu Christi crucifixi imaginem renouaret, cum tribus eius perpetuis comitibus, Paupertate, Contemptu, ac Dolore. Et quemadmodum de eisdem tempore Quadragesimæ alias solebat ad Nouarios exhortationes habere, vt suprà diximus: ita in hac, in qua profundiora percepit sensa, feruentiores etiam habuit exhortationes circa illa verba, quæ David nomine ipsius Saluatoris dixit: *a pauper sum ego, & in laboribus à iuuentute mea: exaltatus autem, humiliatus sum & conturbatus;* in quibus verbis via proponitur, quam Christus Dominus Noster tota vita sua tenuit, quæ fuit Paupertatis, cruciatum, & Contemptus, qui fuerunt semper eius individui comites: & quo ætate crescebat, eo magis serio illum comitabantur, ita ut & ipsi cum eius ætate crescerent usque ad ipsam mortem, vbi ad summum, quod poterant, peruerterunt: & ita audeo etiam dicere de sancto hoc viro, (qui ab ipsis initijs valde piè fuit tribus his Seruatoris nostri comitibus addictus, vt tertio capite supra coepimus insinuare) quod quemadmodum ipse in ætate sua crescebat, ita eius sensus & amor erga illos

a Psal. S7.
16.

augebatur: & in hac quadragesima, quæ fuit ultima, peruererit ad summum quod potuit.

Vr autem huius rei lumen aliquod habeamus, referam hic summatim, quæ tunc ipse de heroica Christi D. N. paupertate nobis proposuit, tres eius distinguens gradus, magnum, maiorem, & maximum sive perfectissimum: in quibus etiam continentur, contemptus & dolores, heroica humilitas, patientia, & resignatio, quam in eis ostendit. *Primus* Paupertatis gradus fuit, quo omnibus rebus huius mundi temporalibus earumque memorie, & affectionibus, qui illas quasi umbræ corpora sequuntur renunciauit. Ita ut neque campos, neque agros, aut vineas, aut huiusmodi aliqua propria habuerit: neque id fuit, quod non posset ea habere; sed quod non voluerit. Quare ex omnibus rebus temporalibus huius mundi usum tantum accepit, eumque valde parcè & solùm ad subueniendum extremæ vitæ corporalis necessitati, dans locum fami, siti, aestui, frigori, duritiei, & asperitati; nulla usus singularitate, aut exceptione, prospiciens sibi non de cibis alijsque rebus delicatis, sed communibus & crassioribus, quales, vbi cunq; erat, inueniebantur; non habens domum, aut rem aliquam propriam, sed tanquam pauper & mendicus.

SECUNDVS gradus fuit, Paupertatis amicorum & consanguineorum; familiaritatis cum magnis & potentibus; omnisque amicitiae temporalis cum Regibus, viris eruditis, ac prælatis; & cum alijs, quorum respectu & intuitu ipsi parcerent, aut desinerent iniurias inferre, aut dicere. Potius nasci voluit ex matre paupere, & nasciri ac educari in domo pauperis cuiusdam

fabri; & pauperes habere discipulos; nec dedit
gnabatur cum publicanis & peccatoribus agere,
vt eos lucraretur, & ad bonam viam reduceret;
& cum quibuscumque amicitiam aliquam contra-
heret, etiam cum propria matre, semper cor suum
seruauit ita liberum, & expeditum ab omni pro-
priete: vt nullius intuitu omitteret facere,
quod intelligeret magis gratum esse, magisque
conforme æterni sui Patris voluntati: hac ratione
nos docens, vt exuti, & à creaturis omnibus auil-
si viuamus, & cum libertate spiritus creatori no-
stro seruiamus.

TERTIVS gradus fuit, quo se ipso ita sese ex-
spoliauerit, vt ostenderet se pauperem in poten-
tia, sapientia, sanctitate, dominio & libertate:
cum tamen hæc esset occasio patiendi innumeros
& grauissimos contemptus, iniurias & dolores:
eo quod ab hominibus haberetur pauper, & his
omnibus vacuus. Primum enim ostendit, se pau-
perem in potentia, cum esset omnipotens: nam &
viuere & videri voluit in hoc mundo tanquam
homo sine vlla potestate, imbecillis, & egenus;
subiiciens se miserijs infantia, defatigationibus
itinerum, & reliquis humanis imbecillitatibus,
quas omnes, excepta culpa, pro nobis suscepit.
Subiecit se in sensibilibus Elementis, frigori, &
stui, alijsque creaturis, potestatem occultans,
quam in illas habebat, ita vt hominum iudicio
nullam in illas haberet. Dedit autem potestatem
spinis, vt sacrum ipsius caput penetrarent; funi-
bus, vt ligarent; velo, vt tegeret; flagellis, cruci-
clavis, lanceæ, felli, & aceto, & reliquis passio-
nis suæ instrumentis, vt ipsum cruciarent; Iudæis,

vt accusarent, ac blasphemarent, iudicibus, vt condemnarent; carnificibus, vt flagellarent & crucifigerent; militibus, vt illuderent & irrideant; ipsi etiam Dæmoni, vt eum ex uno loco in alterum ex deserto dederent, & per sua membra, hoc est, peccatores persequeretur: nec vlli horum restitit, quamuis vel vnico verbulo omnia potuisset auertere: nec tamen id voluit; sed ostendere se egenum talis potestatis, idque cum tanto sui contemptu: vt cum eius miracula indubitam facerent suæ omnipotentia fidem; ea ipsa tamen pacto cum Dæmone initio tribuerentur.

S P O L I A V I T se quoque se ipso, ostendens se pauperem & indigentem sapientia: nam cùm esset illa plenus, noluit tamen ingenio, & subtilitate scientiarum vti, nec eloquentia humana; sed ita sincere, ac simpliciter conuersari, vt à plurimis haberetur simplex, ignarus, & quasi non habens cerebrum; veritatem suæ doctrinæ docuit verbis planis & simplicibus, volens eam virtutibus potius & miraculis confirmare, fugiens mun-

E O D E M modo renunciauit fama suæ sanctitatis; ita sequens iustitiae viam, vt à multis haberetur non sanctus, sed peccator & peccatorum amicus; deceptor, & blasphemus; Barabba deterior & latronibus ipsis, morteque dignus adeò infami, qualis est crucis. Et quamuis potuisset hanc sanctitatis famam facile inter omnes obtinere, sibiisque eam accipere, sicut eam dedit S. Ioanni Baptiste, alijsque seruis suis: id tamen non fecit; sed ea voluit se spoliare, vt superbiam & hypocrisim nostram confunderet.

Nn 3

S P O -

SPOLIAVIT se etiam dominio & principatu sibi debito, quem tanquam Rex Regum & Dominus Dominantium habere potuit, sed potius, cum turba vellet ipsum Regem facere, fugit ab eis; & obediuuit potius ipse Regibus & Iudicibus etiam impiis & crudelibus in ijs, quae ab ipso petebant; reddens eis etiam tributum; & eorundem iudicio se subiiciens usque ad mortem. Pauperi quoque matri sue, & S. Iosepho se subiecit, seruiens illis usque ad annum trigesimum. Et inter paucos suos discipulos non tanquam Dominum, sed tanquam ministrum se gerebat, & tanquam aliquem famulum, eis seruientem, eorumque pedes lauantem. Ita enim dixit illis: quod non venisset ministrari, sed ministrare: ut ad eius imitationem dignitates fugerent, subiectionem vero diligerent; ac se in omnibus tanquam pauperes gererent. Denique ita verbis, operibus, & prodigijs diuinitatem & maiestatem suam simplicibus & humilibus suis discipulis manifestauit; ut eandem abscondere & occultaret potentibus & superbis, sapientiam & prudentiam sibi arrogantibus. Quamobrem opinionem de eo conceperunt ipsi veritati valde contrariam: qualis autem fuit opinio, ita etiam cum illo egerunt: cum ausi sunt temere illum persequi, & grauissimis iniurijs & cruciatibus, ita male mulctare, ut nullus unquam fuerit hominum magis a suis hostibus contemptus, nec maiores dolores sustinuerit, quam ipse: qui infinito quodam amore, & ut illis beneficeret, eosque ab aeternis contemptibus, & cruciatus liberaret, ea omnia sustinere voluit.

Hac ratione meditabatur, & colloquebatur P. Balthassar de supraea continua, & perfectissi-

mz

ma Saluatoris nostri paupertate, coniuncta cum excellentissima humilitate, & potentia in opprobrijs ac doloribus sustinendis, qui ex illa oriebantur. Et aliquoties audiui eum seorsim loquentem de tribus his Iesu Christi comitibus, cum tanto sensu & Spiritus feroire, ut obstupescerem, & accenderer desiderio feroire illum imitandi, & curam, quam in sancta illa societate complectenda ponebat, ut Magistrū suum imitaretur. Et certò mihi persuadeo, Dominum Deum nostrum per huius Patris Orationes hanc mihi gratiam tunc fecisse, ut deceptionem meam in hac materia retexerem. Cum enim de ijsdem tribus comitibus meditarer, tantamque difficultatem in diligendis opprobrijs, & contemptibus libenter admittendas sentirem, ut attēta mea imbecillitatē, id quasi impossibile iudicarem: orans quodam die cōram sanctissimo Sacramento, sensi repente quendam lucis radium, tanquā fulgur transeuntem, mihiq; ostendētem, valde possibile esse, contemptum & opprobria ita seriō & cupidē amare atque homines sacerulares honorē; meq; animauit, ut id quererem, cum spe obtainendi. Et ad hoc punctum non minatim dirigebat P. Balthassar suarum rationū globos: quia aduertebat, Religiosos & nominatim studijs deditos, & ministerijs erga proximos occupatos ex nulla re tantum accipere detrimentum, quantum in ex inordinato amore honoris; quem sequitur etiam amor commoditatis temporalis: quem tamen illi pallio Religionis tegut, sub prætextu cōsulendi bono nomini, quod ad eius & officij sui authoritatē multū refert: cūm cōtra in conculcandō vano honore, & quod in ipsis est, diligēdo contēptu ex profunda sua humilita-

te, positum sit eorum augmentum & profectus: quemadmodum idem Pater expertus est in euenis supra positis.

C A P V T X L I X .

*AD PERFECTIONIS CULMEN
in Dei amore per gradus suos peruenit; &
quas præcipuas virtutes ille in se con-
tineat: insinuantur interna ali-
qua eius sensa circa hunc
amorem.*

V M A D VLTIMVM annum
& postremos felicis vitæ P.
Balthassaris menses peruereni-
mus, operæ pretium erit, vlti-
mum etiam eius in spiritali vi-
ta perfectionis, quam professus
est, proponere: procul dubio e-
nim per opera, exercitia, officia, & ministeria,
variosq; euentus, prosperos, & aduersos iam pro-
positos, quasi per gradus quosdam ascendit ipse
ad culmen perfectionis in omnibus virtutibus,
& amore Dei, quæ omnium est suprema, in quo
a Psal. 83. 6. impletum est illud Dauidis: *a Beatus vir, cuius
est auxilium ab te: ascensiones in corde suo dispo-
suit, in valle lacrymarū in loco, quem posuit. Etenim
benedictionē dabit legislator: ibunt de virtute in vir-
tutem: videbitur DEVS Deorum in Syon.* Vir fuit ve-
re Beatus P. Balthassar, quem cœlestis legislator
præuenit in benedictionibus dulcedinis, tantaque
dedit